

1004 בלק

כניסת השבת: 19:31

יציאת השבת: 20:22

רבנו תם: 21:18

ע"פ אופק ת"א

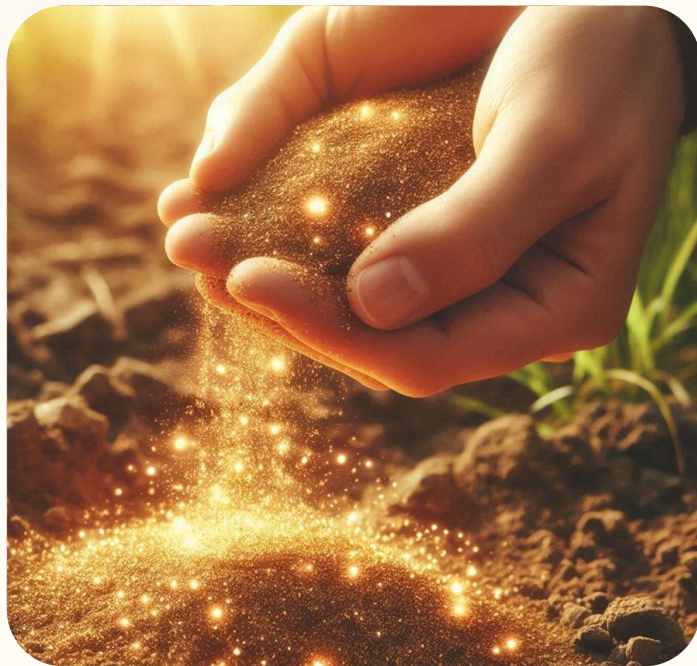
יב' בתמוז התשפ"ו

טוב העלון השבועי להסות בה'

בלעם מקנא בך!

אם כך, נשאלת השאלה הגדולה: הכיצד יתכן אדם שהקפיד 'קלה כבחמורה' בגזל, היה גר ליד מקוה, מקריב קורבנות על שבעה מזבחות, ואף הקב"ה מגלה לו כל דבר שמתרחש בעולם, ובכל זאת הגיע לשפל המדרגה וסיים את חייו ברשעות גדולה?

עונה על כך המדרש (תנא דבי אליהו) כי כאשר ראה בלעם שאינו יכול על ישראל, עמד וגילה את סודם: "מי מנה עפר יעקב" - מי יכול למנות ולהבין את ערכם הגדול בשמיים של 'עפר יעקב'. ומיהו עפר יעקב? אומר ה'ערוך' (בשם מדרש 'למדנו') אלו בחורי ישראל העומדים במבחר ימיהם ובתוקף יצרם, ובכל זאת שומרים הם על עצמם מן החטא, מתוך יראת ה' שבליבם, ומתנהגים בקדושה ובטהרה. שאין שיעור ומעלה ואין אפשרות למנות את גודלם בשמיים עקב התגברות על הטבע הבורע בקירבם...

- המשך בעמוד 3 -

בלעם הרשע - המכשף הגדול היה אדם לא פשוט. הוא רצה מאד להגיע לדרגה הגבוהה ביותר בעולם הזה. היכן היה מושבו? - בעיר 'פתורה', אשר על הנהר. מדוע ישב דוקא במקום הקרוב לנהר? כותב ה'שירת דוד', לפי שאדם הרוצה להיות טהור וזך, צריך לשכון קרוב למקום טהרה, כמו נהר ומקוה המטהר את האדם. ובלעם הרשע גר בסמיכות לנהר בכדי שיוכל להיטהר ולהתקדש בכדי לקבל גילוי אלוקי מידי יום.

יותר מכך, אומרת התורה כי כאשר הלך בלעם לקלל את ישראל, סטתה אתונו מן הדרך והלכה לשדה, וכשראה זאת בלעם, החל להכות אותה. ומדוע? אומרים חז"ל כי חשב שהיא הולכת לאכול משדות של אחרים, והיה מכה אותה שלא תאכל מן הגזל, כפי שאברהם אבינו הקפיד שלא יאכלו בהמותיו מן הגזל. היה מדקדק במקוה וגזל, בכדי להיות גדול.

כשפוגש בלעם את בלק הוא מבקש ממנו לבנות לו שבעה מזבחות, עליהם יקריב קורבנות לה'. מדוע שבעה מזבחות? וכי לא מספיק אחד? אומר המדרש (רבה כ, יח) שניסה להידמות לשבעה צדיקים מברית העולם שבנו מזבח: אדם הראשון, הבל, נח, אברהם, יצחק, יעקב ומשה. בנוסף, הוא השכים בבוקר לחבוש את אתונו. ומדוע? אומרים המפרשים כי ניסה לעשות רצון ה' כמו אברהם שהשכים בבוקר לשחוט את יצחק, כך הוא משכים מוקדם בשביל לקלל את ישראל.

הוא עשה מעשים של אנשים גדולים מאד, עד כדי כך שאומר המדרש (הגדול בלק, כב) שהיה בטוח כי הוא זה שיזכה להוציא את ישראל ממצרים ועל ידו תינתן התורה לישראל. מבהיל! ובפרט, כותב ה'תנא דבי אליהו' (כח, יב): לא הניח הקב"ה דבר בעולם שלא גילוהו לבלעם. היה כמו 'בבא' שרואה את כל אשר יתרחש.

העלון מוקדש לעילוי נשמת

מו"א ועט"ר מיכאל בן אורה

קלרה חתון בת סלחה

ולרי בן אירנה

גאולה בת בלור

לעילוי-נשמת: הרב עובדיה יוסף בן גורג'יה, הלב שמעון בן בחריה. מ"ס צדוק בן נור ומרים בת גליה. גבריאל בן סמינה. שרית שרה בת מריאן. שרית שרה בת ויקטוריה. גלילי הכהן בן כוכבה. תקווה בת פנינה. סופיה שרה בת רוזה. אבלין עדינה בת פרחיה. ר' אברהם בן ר' סעדיה. עמרון אורי בן יוסף. סאן אמנון בן שרה הי"ד, משה כהן בן נוחה ויוסף. יעקב בן שמחה. טליה מרים בת דינה וחיים. חסיבה בת רינה. יוסף בן נג'יה, יחזקאל בן ג'ורג'יי, פרחיה בת טוביה, אירית צדיקה, תקוה בת פנינה.

לרפואה, פרנסה והצלחה: מ"א צ.ב.מ. מנשה ואורה אחיאל. א"ה הדר בת נחמה. אורטל חנה בת הדסה וב"ב. פנינה בת שושנה וב"ב. אושרית בת פנינה וב"ב. משה שמואל בן זלדה. מוריה בת רויטל. גאולה בת דבורה. שרה חיה רפאלה בת רחל. יאיר חיים בן ענבל שרה. רוויה בת ולרי.

זש"ק: שולמית בת איריס. יסכה בת מזל. אליס בת פרידה. בת-חן בת גילה רוחמה. הדר בת נחמה. זיווג הגון: אביאל בן רויטל.

סגולות וישועות

ניסיונות החיים

(1) כתב ה'מסילת ישרים' (פ"א): 'עיקר המטרה שלשמה נברא האדם בעולם הזה, היא: כדי לנסותו בניסיונות, על מנת שיתגבר ויזכה לכל הטוב בזה ובבא, וזו 'עיקר מציאות האדם בעולם הזה'.

(2) כתב הרב דן סגל: 'עיקר הניסיונות הבאים על האדם הינם באמונה וביטחון, שבוחנים אותו כמה יאמין בהשגחתו יתברך ויחזק ליבו בביטחונו. צא ובדוק כי כמעט כל הניסיונות שהתנסו האבות עד דוד המלך, היה לבחון אותם אם ישארו באמונתם.

לכן, יש להיזהר בעת הניסיון לומר ביטויים כמו: "מה יהיה הסוף... אני לא מסוגל לעמוד בזה", המבטא חוסר אמונה, כי בזה הוא נכשל בניסיון שה' הציב לו לרוממו בזה ובבא".

(3) כתב הרמב"ן (בראשית כב,א): 'הניסיונות המתרגשים ובאים לאדם, הם רק כאלו שביכולתו של האדם לעמוד בהם'.

(4) יום עם התמודדויות - הוא יום מוצלח בהרבה מיום שהכל הולך בו בקלות, ללא קשיים והפרעות. - **מתוך 'לכתחילה' השגחה פרטית - 052-7632686**

שנקבעה לי למחרת עם רבי אריה. לא הצלחתי לחשוב על אף הסבר הגיוני להתנהגותי. וכך, העברתי את הלילה הארוך בדמיונות על העונשים והבושות שוודאי יהיו מנת חלקי למחרת.

בבוקר, עמדתי נרעד ונפחד בפתח חדרו של רבי אריה. לאחר שהזמין אותי לשבת, שאל אותי רבי אריה: "האם נכון מה ששמעתי עליך?", הרכנתי את ראשי בבושה, ובקול שכמעט לא נשמע, ענית: 'כן'. רבי אריה המשיך ושאל: 'האם נכון מה שאני מבין, שאתה מאוד מאוד אוהב פודינג שוקולד?'. תנועת הראש הנמרצת שלי אישרה את דבריו. "כששמעתי מה עשית", אמר רבי אריה, "הבנתי שכנראה זה העניין, אחרת, ברור לי שלא היית מתנהג כך!". תראה... הבאתי לכאן פודינג שוקולד, במיוחד בשבילך!".

באותו רגע, הלב הרך שלי קלט שחינוך חיובי מתוך הרבה יותר מפודינג. לראשונה בחיי, חשתי דחף פנימי להיות מחנך כשאגדל! מחנך, בדיוק כמו רבי אריה לוי". ואכן, אברהם הקטן גדל והיה לרבי אברהם בהר"ן, שנודע כאחד המחנכים המיוחדים ביותר בדור האחרון. **הילד יודע את הטעות, השאלה איך ממנפים אותו להמשך!...**

הלכות והליכות

המרכז למורשת מרן

שאלה: ראיתי אנשים בשבת שלא מטלטלים עלונים או חפצים מבית הכנסת לביתם, ורציתי לדעת האם זו חומרא או הלכה?

תשובה: כל המוציא חפץ מרשות היחיד לרשות הרבים, או מטלטלו ד' אמות ברשות הרבים, ועוקר ומניח - חייב משום הוצאה. ולכן, אסור לצאת לרשות הרבים בשבת כאשר יש בידו או בכיסו איזה חפץ. אלא, שכיום התקינו ברוב המקומות בארץ ישראל 'עירוב' בצורת הפתח, המתיר לטלטל מרשות לרשות בשבת, ורבים סומכים על עירוב זה לטלטל ד' אמות ברשות הרבים.

לדעת הרבה מהאחרונים, אף לפי דעת מרן השו"ע אפשר להקל ולסמוך על העירוב. וכן כתבו גאוני ירושלים שאין לנו דין רשות הרבים בזמן הזה. אלא שהחרדים לדבר ה' נמנעים לגמרי מלטלטל בשבת ברשות הרבים, ותבא עליהם ברכה. ומדוע? לפי שחוששים לסברת האומרים שיש לנו בזמן הזה רשות הרבים מדאורייתא, ולזה לא יועיל העירוב. ומכיוון שכך, אותם המחמירים, מניחים את הטלית והמטפחת מערב שבת בבית הכנסת, כדי שלא יצטרכו לטלטלם בשבת. או שהולכים לביהכ"נ בשחרית כשהם מעוטפים בטלית. ומכל מקום גם המחמירים בזה רשאים ליתן את הטלית למי שנוהג לטלטל, אפילו הוא בר מצוה, והנח להם לישראל.

הנמצא בחו"ל, במקום שאין בו עירוב - אסור לטלטל דברים מהבית לרשות הרבים, ואם כבר יצא עם חפץ בידיו: אם יש עמו גוי יתננו לגוי. ואם לאו, יתננו לקטן. ואם לאו, ימשיך לילך פחות מד' אמות ויעמוד לנוח, ושוב יטלנו וילך פחות מד' אמות.

חינוך מתוק

הסכיתו לסיפור מופלא המלא וגדוש בדרך חיים, אותו סיפר הרב אברהם בהר"ן, מלמד בתלמוד תורה 'עץ חיים': "למדתי בחיידר 'עץ חיים' במרכז ירושלים. בהפסקת הצהריים היינו אוכלים ארוחה שסופקה לנו מטעם החיידר. המצב הכלכלי בארץ היה קשה באותם ימים, ועבור רובנו היתה זו הארוחה העיקרית ביום. לפעמים, היינו מקבלים אפילו מנת קינוח - פודינג שוקולד מתוק, שבעינינו נחשב לפינוק מיוחד!".

יום אחד, מיהרתי לסיים את מנת הפודינג שלי, וביקשתי מנה נוספת. גם אותה סיימתי מהר, והחלטתי לנסות לבקש מנה שלישית. אולם, הפעם הטבח סרב, כשהוא מסביר שילדים רבים עוד לא קיבלו מנה שנייה. מכיוון שמעדנים מסוג זה היו נדירים מאוד באותם ימים, התקשיתי להתמודד עם התשובה, ובכעסי הרב תפסתי את הסיר והפכתי אותו על פניו, כשהטבח מתמלא בנתזי פודינג שוקולד. כמובן, המעשה עורר סערה גדולה.

המנהל הורה לי לגשת למחרת בבוקר למשגיח, **רבי אריה לוי זצ"ל**, הידוע בכינויו '**הצדיק הירושלמי**', אשר היה המנהל החינוכי בת"ת "עץ חיים" באותה תקופה. אותו לילה, לא הצלחתי לעצום עין, מפחד הפגישה

בלעם מקנא בך!

בענייני יראה בעבודת ה' יתברך. שמאותם סייגים וגדרים נעשים מלאכים קדושים שילוו את האדם ויגנו עליו בעת יציאתו מן העולם לאחר פטירתו, ולא יתנו לסטרא אחרא להתקרב אליו.

ממשיך הצדיק וכותב: "וכשרואה הקב"ה שהאדם חושב ובודק עם עצמו איך להמציא גדרים וסייגים לאיזה מכשול שהוא רגיל בו, ונאנח בשברון לב להיותו יכול לקים הגדר והסייג - עושה בזה הרגע נחת רוח גדול ועצום לבורא יתברך, והוא חשוב לפני הקב"ה יותר מכל קרבנות שבעולם". מבהיל ביותר.

ומסיים הצדיק: "ואז פותח ה' יתברך ברוך הוא פתחים וחלונות של ממונים על זה, להפריד ולהתיש כח הסטרא אחרא שלא תתגבר על זה האדם להביאו לידי מכשול זה במה שהיה עד כה". מדהים כמה גדול וחשוב בעיני ה' גדרים וסייגים שאדם אף מתכנן וחושב כיצד להתגבר, ונאנח הוא על נפילות וכשלונות!.

כשהגיע בלעם עם האתון למשעול הכרמים, ניסה בלעם לעבור עם האתון: "גִּדְרֵי מִצְרָה, וּגְדֵר מִצְרָה, וְתִרְאָה הָאֶתוֹן אֶת מִלְאָךְ ה', וְתִלְחֹץ אֶל הַקִּיר". האתון לחצה את רגל בלעם לגדר. אומר ה'ערוגת הבושם', כי מהשמיים הראו לבלעם כי ע"י גדרות וסייגים שעושה האדם לעצמו מכל צד כדי לא ליפול לידי היצר הרע: טלפון לפי רצון ה', הליכה למקומות נקיים וטהורים וכו' - יורדים מלאכים מהשמיים ועוצרים את המקטרגים והקללות הרוצים לבוא על האדם.

סיפר הרב מנדל ניימן שליט"א: "אני זוכה למסור שיעור לפני יהודים יקרים העמלים לפרנסתם מידי יום. והנה, לפני כשנה, הודיע אחד ממשתתפי השיעור כי היום הוא עושה 'קידוש גדול' עם מזונות וברכות. מדוע? מה קרה? האם נולד בן או בת?...

הבטחה, אני מפסיק עם השטויות שעשיתי, ובבקשה שתציל את בן משפחתי שהגיע לערש דווי".

ואז, הבלתי יאומן אירע. במוצאי החג, הכניסו הרופאים את החולה לבדיקות, ולתדהמתם הם מגלים דבר פלא: החולה כלל לא סובל מהמחלה הנוראה בריאות, אלא סובל במים בריאות, אשר לזה יש טיפול פשוט, אך המחלה לא מתפשטת, ואף בהפתעה היא מראה סימני נסיגה וריפוי לא מובן בדרך הטבע.

הוא התקשר לספר לי זאת בשמחה

עצומה והתרגשות אדירה, ואמר לי: "כעת אוכל לספר לך את הקבלה והחיזוק שקיבלתי על עצמי. לצערי הרב, בתקופה האחרונה נפלתי לצפיה בסרטים מידי יום, וככל שנחשפתי לכך, היצר הרע קשר אותי בחוזקה, עד שהרגשתי שאינני יכול לצאת מכך, וב"ה בזכות המסירות נפש לבן משפחתי, זכינו לראות נס במו עינינו שלא נצטרך להיפרד ממנו, ואף המחלה הולכת ונעלמת באורח פלא. ואף אני זכיתי להיפרד מהיצר הרע שניסה להדביק אותי במחלה נוראה רוחנית". פלא!

דבר מופלא כתב ה"יסוד יוסף" (פס"א): "ואשרי אדם העושה גדרים לעצמו

כמה הדברים מתאימים לכל אדם בדור הזה, שהיצר הרע משתולל כאש בשדה קוצים ומנסה להכשיל את האדם בכל פינה: במעשה, ראייה או מחשבה, ובהחזקת מכשיר פרוץ, על מנת להורידו לשאול תחתית בדור הגאולה, ואם האדם מצליח להתחזק חזק כנגדו, אפילו בלעם הרשע מתפעל ממנו עד למאד. **כי עם כל מעלותיו של בלעם הרשע, היה הוא עמוק בענייני הטומאה, ואתונו תעיד על כך. אך המתגבר אפילו קמעא על פיתוי וניסיונות הדור - קדוש יאמר לו.**

את המעשה המדהים הבא סיפר המגיד הרב מענדל ווייס הי"ו: "לפני זמן מה, עמדתי בקשר הדוק עם יהודי שקרוב משפחתו חלה במחלה הנוראה ל"ע. הייתי מתעניין באופן קבוע במצבו של החולה, ולדאבון לב מיום ליום מצבו הלך והידרדר, עד אשר הרופאים הכינו את המשפחה כי בתוך ימים ספורים עתיד הוא לעזוב את העולם.

אותם ימים היו חול המועד פסח, ואותו ידד מספר לי הוא מנסה לקרוע שערי שמיים לבן משפחתו החולה, ואף הוא מקבל על עצמו כעת קבלה חזקה ורצינית בענייני הקדושה, שלמרות שהיא קשה לו עד מאד, בשביל בן משפחתו החולה, הוא ימסור נפש עליה. הוא לא פירט לי מה אותה קבלה, רק אמר לי כי זה דבר שלצערו הוא מרבה להיכשל, אך מהיום ואילך - הוא עוצר! עודדתי אותו כי בזכות החיזוק בענייני קדושה הנעשים נגד הטבע של האדם, תבוא ישועה מעל הטבע לבן המשפחה הנמצא במצב קשה.

לאחר כמה ימים, בערב שביעי של פסח, הודיעו הרופאים למשפחה כי המחלה התפשטה באופן חמור ומילאה אף את כל הריאות, כך שעל פי הרפואה אין אפשרות טבעית לרפואה. הם מצידם, הרימו ידיים.

שמעתי זאת, והתפללתי מקירות ליבי: "רבונו של עולם, הבטחה זו

